

A Reményhez

Ha fejjel lefelé fordítjuk az egykori csehszlovák húszkoronást,
 a hetvenes évekből,
 a huszita vezér szemét takaró kötés redőzetéből
 a lángoló Jan Palach alakja rajzolódik ki.
 Ez legalábbis a városi legenda,
 és ha nagyon akarjuk, talán tényleg
 belelátható a két láb, a kiforduló törzs
 – nem tudom. Az is lehet, hogy csak a tehetetlen tiltakozás,
 csak valami megnevezhetetlen remény
 mutatta így, és ez hívta életre a látványt:
 hosszan kitartott összekacsintás
 a félszemű huszita vezérrel.

Mint a régi rejtvényűjságok varázsképein,
 ahol az ágak kusza rajzolatából
 egyszer csak előbukkan egy faun kacagó arca
 vagy egy fejtetőre állított, számszerű vadász,
 és onnantól fogva már nem lehet nem látni
 a leleplezett rejtőzködőt.

Ó, Remény! Végül is így teremt téged önmagának a boldogtalan ember,
 a tekintet reflektorfénye révén,
 hogy bókollhasson neked, mintha csak a védangyala volnál.

Boldog boldogtalanság:
 a figyelem létrehozza tárgyát,
 olykor akár hosszú éveken át, olykor csak néhány pillanatra.
 A bő kézzel hintett emojikat titkos nyelvű olvasza
 a szerelmes pillantása,
 és a kimerült pártaktivista az urnazárást követően
 ugyanazt a nem e világi nárciszillatot érzi,
 mint az óvatos diagnózis alatt tátongó semmi kötelén
 egyensúlyozó nagybeteg,
 vagy a zsebében keresgélő vendég záróra táján,
 aki váratlanul egy összegyűrt bankjegyre bukkan,
 és ahogy előveszi, nem sejti még,
 hogy épp éjfélről vonták ki a forgalomból.

Csütörtök

*„Hajnalban Oroszország támadást indított Ukrajna ellen.”
Minden birodalmi képzelőerő merőben költőietlen.
Kávéval a kézben ücsörög hosszan a gép fölött,
és térkép lett a táj, a kávé gőzölög.
Később a szeletelt kenyér csomagolását záró
műanyag bizbaszt tartja ugyanebben a kézben épp,
és tétován megáll a kéz, hogy ez most kommunális
vagy szelektív hulladék.
Hogy hova dobja, hol a helye, döntés nem születik, üresben jár az elme,
nem születik döntés, nem a születés körül forog éppen a figyelme.
Mert a privát képzelőerő eltűnt belőle, nem találja,
pedig mindig számíthatott rá, ez volt eddig a legbelsőbb sajátja.
Eddig számíthatott rá, most fogalma sincs, hogy mi az, ami számít,
kommunális vagy szelektív, léphet-e bármit.
Nem képes megnevezni, nem tudja, mi az, ami benne
újra és újra és újra ugyanazokat a köröket futja egyre,
vagy hogy a kis műanyag bizbasznak egyáltalán van-e neve,
és hát eleve.*